

הרי עלי עשרון פרק שלשה עשר מנחות קט.

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. אך לא יעלו כהני
הקבוצות אל מזבח ה'
בירושלם כי אם אכלו
מצוה בתוך אחיהם:
מליכים ב כט
2. יען אשר ישרתו אחתם
לפני גלוייתם וזו קבוצת
ישראל למכשול וזו על כן
נקראתי ידו עליהם גם
אדני אלהים ונקראו עונם:
והזקל מר ב
3. וכפר הכהן על הנפש
השגגת בחטאה בשגגה
לפני ה' לכפר עליו ונסחל
לו: מרברל ט

גליון הש"ס

גם' רחמיא ובפ' לעיל פד
ע"ל:

מוסף רש"י

בבית חוריו. חפרם
בשטחן חוריו ננו של
שטחן הצדק סברה לחצו
חפרו אחו ונוה עם חוצה,
ופלני חורא לחיד לשם
עבורה טכנים ולחור חיד
לשם שמים ושני נב וכעידו
חצילה יא.

שימה מקובצת

[illegible]

אז גדול וכל הפסיד לוקח דהא גדול שבבתי
 ימים ליה פסידא: **בעל השטר**. כגון האי לוקח
 דרו על המחמונה דהוי מוילא מחבירו עליו
 בבתי הלך ראה על הלוקח אבל גבי
 ע: **מתני'**

ואמאי ליחוי היידן נפל היידן מת לוקח קא
אמרת שאני לוקח דיד בעל השטר על
התחתונה השתא דאתית להכי אפי' תימא
עליה דגריעה יד בעל השטר על התחתונה:
במתני' אהרי עלי עולה יקריבנה במקדש ואם
הקריבה בבית חונו לא יצא הרי עלי עולה
שקריבנה בבית חונו יקריבנה במקדש ואם
הקריבה בבית חונו יצא רבי שמעון אומר
אין זו עולה הריני נזיר יגלה במקדש ואם גלה
בבית חונו לא יצא הריני נזיר שגאלה בבית
חונו יגלה במקדש ואם גלה בבית חונו יצא
ר' שמעון אומר אין זה נזיר: **גמ'** יצא הא
מקמל קטלה אומר רב המנונא נעשה כבאומר
הרי עלי עולה ע"מ שלא אתחייב באחריותה
אומר ליה רבא אלא מותיה סיפא דקתני הריני
נזיר שגאלה בבית חונו יגלה במקדש ואם
יגלה בבית חונו יצא הכי נמי דנעשה כאומר
הריני נזיר על מנת שלא אתחייב באחריות
קריבנותיו נזיר כמה דלא מייתי קריבנותיו לא
מחכשר אלא אומר רבא אדם זה לזרזין
תכיון אמר אי מניא בבית חונו מרחנא מפי
לא מצינא לאיצטעורי נזיר נמי האי גברא
לאיצעורי נפשיה קא מיכיון אמר **א'** סגיא בבית
חונו מרחנא מפי מצינא לאיצטעורי ורב
המנונא אמר לך נזיר כדאמרת עולה על
מנת שלא אתחייב באחריותה קאמר ואף רבי
יוחנן סבר לה להא דרב המנונא דאמר רבה

שאַקריבנה בבית חוניה, אין שיך כאן תפוס לשון ראשון
ואחרון דהוי באומר עד בית חונו מניח
לדאטערס דאסאמט גמל: **אפילו תיבא** עלייה דגריעה די בעל
השפר על התחונתו. מימא דכפ' העדר מן העיר (דמס. ט.) מסק
מאי עליה שניכסוי ושאקריבנה

יד צעל

התחתונה: ואם הקרבה
בבית חזונו היא יצא.
דמי כמי שהקרבה בבמה:
ואם אמר הרי עלי עולה
שקריבתו בבית חזונו
אפי' הכי חייב להקריב
במקדש. ואם הקריבו בבית
חזונו יצא ימי נדרו:
מקטל טטיוה. דהואיל דחזק
למקדש שחייב ליה ומי
כאילו נזחל ללא הקרבה
היא ואמאי יצא ימי נדרו:
אמר ר' הוננא לפיכך
יצא דמי כמאן דאמר
הרי עלי עולה על מצה
שלא אחייב באחירתו
והואיל ולא נתיחב באחר

ח' קריחיה בביה צבא
 יאנו ח'יה להביא מפרש
 אחריוס אכל חייל עלי
 שפוט שח'יה וס'יה
 יראת לה סם עליה; ויה
 בחימו קאמר. ויה
 ח'יה קרובויה ואל מחפס
 ביין לויסאט להמס; אלא
 שפוט אכל חייל על סמ
 שלס אחתיי בחאיתויה
 קאמר דקאסד נידל אלא
 להכי יצא דאסד זה דאסר
 ויה ליה לוקרבויה
 בביה ח'יה עולה ח'יה
 ח'יה ח'יה אן סמא יח
 נגזן שחוק אן סמא יח
 ח'יה ובר המונא נידל
 מוסס ח'יה אן כדקאסר
 ויה עולה ח'יה אלא
 ונביה ח'יה אלא על סמ
 שלס אחתיי בחאיתויה
 ותקריבא באור ח'יה
 נגבולין דא"י סמקסד

[illegible]

לערברוד מוכבים שטונט.
 קרבן אונזער שפירט לעבן
 שמים זינגט חנוכה הוי
 ורוח נתיחא: און ממשיך
 און ערן. רבין שמישים
 לערברוד מוכבים שטונט
 ורהייט שונג. רבין בעלן
 דהיינו מידל און נישט לעבן;
 און רפער הערברוד לעבן
 איהם לערברוד מוכבים אפי'
 מיד נמי כמיוז אפי'
 נמי אין און ערבר מוכב שט
 שטן דראמא נישט קאמט און
 שטעט: מלכרן בשם שלא
 אזור: לארצותה. לאשט:
 שטעלע און מורידן און
 מאמז. שטאזי לימירן און:
 שטארל און רחצ'ע לבל אפי'
 שטקט נתיחא: און הערבר
 (6) שיר (גער)

קריבנה בבית חונוי והקריבה
הרי עלי עולה שאקריבנה
מתני' ^והכהנים יִשְׁמְשׁוּ
עֵין צֶרֶךְ לומר לדבר אחר
ירושלים כי אם אכלו מצות
כללן ולא מקריבין: **גמ'** אמר
ר' יוחנן אמר רב יצחק בר
גילולהם והיו לבית ישראל
אלהים ונשאו עונם וכתוב
ת אין שחיטה לאו שירות
בבנו ר"ח יוחנן רב ששת
נא אמינא לה דכתיב והיו
שול או עין ומכשול שונג
מנא אמינא לה ^ודנתי ^ו
נגה מלמד שבהן מתכפר
דיא שונג אפילו מויד נמי
בשחיטה ובמוזיד לא נעשה
די הויד בשחיטה רב נחמן
ו ר"ח יוחנן רב נחמן אמר
אמר אין קרבנו ר"ח יוחנן

בר בר חנה אמר רבי יוחנן הרי עלי עולה
בארץ ישראל יצא ועניש כרת תניא נמי ד
במדינתה בעבר הירדן יצא ועניש כר
בית חנוני לא ישמשו במקדש שבירושלים
שנאמר ואך לא יעלו כהני הבמות אל מזבח
(מקדש) אחיהם הרי אלי כבעלי מומין חולקין
רב יהודה בון יששת לעבודת כוכבים קרבנו
ואבאדימו מאי קראה יען אשר ישרתו אותם
למכשול עון על כן נשאתי ידי עליהם נאום
כתחילה ולא יגשו אלי לכהן לי אי עבר ש
היו: איתמר שנג בזריקה רב נתמן אמר
אינ קרבנו ריח ניחוח אמר רב ששת
לבלתי ישראל למכשול עון [מאי] לאו או
ועון מויד ורב נתמן מכשול דעון: אמר רב
וזכר הכהן על הנפש השוננת בחטאה
על ידי עצמו במאי אלימא בשחיטה מאי
אלא לאו בזריקה ורב ששת אמר לך לעול
משורת לעבודת כוכבים ואודו למעמיהו דא
אמר קרבנו ריח ניחוח ורב ששת אמר אין ק
קרבנו ריח ניחוח דלא עבר שירות רב שש

לומר או שנגזר או מוזר עשו שירות לעבודת כוכבים ואלו הדעות וכן הוא חומר (נמצא עו) הכרת הפרת עונה ביריב על עצמו ובההיא פרשתה בעבודת כוכבים מישתעי חזרה כולם (הירות ה.) במא. פלה לעבודת כוכבים לאפשר

שגבגב היה: מלי לאו או מכשול או עי?
 "המכשול" במתקפת יומא (ט): עניות ויזקא
 המעטפה שבגגה יכול להקרינו קרננו ולה
 וי' או עזות וכוכים שקולה כנגד כל
 י"כ מכשול דען, כלומר אם נכשל בכיול לא הרי ק
 שונתה הם תלי' בתקופה שבגגה אולי שישמנה וס
 שם במידוי לרוב התקופה הוא אסרן אן וזה וס
 קרננו ר' נוחות נעשה כומר לעזות כוכבים א
 יומא אורא שכלו היה לעולם לשמים: וס
 כ' מעיקרא אורא, דבשבע קרב קרננו ר' נוחות: וזה
 לפי שהיו אורא' הלוכזי' השם בחקוקים וזה
 ר' שאלו היה: שפע שילי ר' לגדולה רפעל
 יבא ילי תקלה: לא קבל שילי ר' נוחות: ילי
 ה'אורא אורא, כל מי שהיה פועג בחיני' שהיה בורח
 נהנה גדולה לפי שהיה אחיז גדול הימנו: כך.

המצות זו עבודה כובדים: